

Arrest

nr. 347 016 van 21 mei 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X op 16 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 september 2022 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 februari 2026.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RIEBS, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 september 2022 waarbij een aanvraag om, op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, gemachtigd te worden tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden onontvankelijk wordt verklaard.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partijen in het bezit werden gesteld van een verblijfskaart (A-kaart). Aangezien de verzoekende partijen tot een verblijf in het Rijk zijn gemachtigd, lijken zij geen actueel belang meer te hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Het beroep komt onontvankelijk voor.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe een verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 5 februari 2026 diende verzoekster een verzoek tot horen in. Zij geeft te kennen van oordeel te zijn dat zij een belang behoudt bij de vernietiging van de bestreden beslissingen. Zij licht toe dat zij en S.S.M. en C.C.M.N weliswaar tot een verblijf in het Rijk werden gemachtigd en in het bezit werden gesteld van een A-kaart, maar dat dit verblijf beperkt is in de tijd en de verlenging van de afgeleverde verblijfstitel is onderworpen aan strikte voorwaarden, die niet van toepassing zouden zijn indien een verblijfsmachtiging zou worden toegekend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast verwijst verzoekster naar hetgeen is vastgelegd in artikel 9ter, § 7 van de Vreemdelingenwet. Luidens deze bepaling wordt een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, tenzij de voortzetting wordt gevraagd, zonder voorwerp verklaard wanneer de betrokken vreemdeling toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur. Volgens verzoekster was de wetgever aldus van oordeel dat er nog steeds een voorwerp en een belang is bij de voortzetting van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wanneer er slechts een machtiging tot verblijf van beperkte duur is afgegeven.

Allereerst moet worden opgemerkt dat verzoekster, C.A.M., niet heeft aangetoond zelf enig gezondheidsprobleem te hebben, zodat niet blijkt dat zij een persoonlijk belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissingen. Een verblijfsmachtiging, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan immers slechts worden toegestaan aan de vreemdeling die “lijdt aan een ziekte”. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan dus in geen geval tot gevolg hebben dat haar een verblijfsmachtiging om medische redenen wordt toegestaan. Ter terechtzitting wordt deze vaststelling niet in vraag gesteld en wordt dan ook niet aangetoond dat C.A.M. een belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissingen.

In tweede instantie moet worden gesteld dat het niet ter discussie staat dat S.S.M. en C.C.M.N wel gezondheidsproblemen hebben. Er dient dus wel te worden nagegaan of op basis van de aangebrachte argumentatie kan worden besloten of zij, ondanks het feit dat zij reeds tot een verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, werden gemachtigd nog een belang, in de zin van artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissingen. Het gegeven dat de verblijfsmachtiging die S.S.M. en C.C.M.N. werd toegestaan op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van beperkte duur is en dat de verlenging van de toegestane verblijfsmachtiging verbonden is aan het vervullen van voorwaarden laat op zich niet toe tot dit besluit te komen. Hierbij moet worden aangegeven dat, gelet op artikel 13, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een verblijfsmachtiging in regel – en dus ook indien toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – wordt verleend voor beperkte duur. Verweerder heeft ter terechtzitting tevens correct opgeworpen dat de verlenging van een verblijfsmachtiging, die met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd toegestaan, evenzeer is onderworpen aan voorwaarden. Een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan immers enkel worden verlengd indien is vastgesteld dat nog steeds wordt voldaan aan de initiële afgiftevereisten en kan, overeenkomstig artikel 21 van deze wet, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid worden beëindigd. Het betoog dat een verblijfsmachtiging die op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt toegekend tijdelijk en voorwaardelijk is laat bijgevolg geenszins toe te concluderen dat de vreemdeling die deze machtiging ontvangt zich in een minder gunstige situatie bevindt dan een vreemdeling die tot een verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd gemachtigd. Gelet op het voorgaande moet worden benadrukt dat het gegeven dat een verblijfsmachtiging van beperkte duur werd toegestaan ook in geen geval garandeert, ongeacht of toepassing werd gemaakt van artikel 9bis of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat vervolgens een verblijf van onbepaalde duur zal

dienen te worden toegekend. Het feit dat de wetgever, in artikel 13, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, heeft voorzien dat de machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van onbeperkte duur wordt bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd en het bestuur de vrijheid heeft gegeven om indien toepassing wordt gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zelf, eventueel ook vroeger, te voorzien wanneer een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur wordt afgegeven laat hier niet anders over denken.

Zowel de bepalingen van artikel 9bis als deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben voorts tot doel een vreemdeling de mogelijkheid te bieden om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. S.S.M. en C.C.M.N. kunnen daarom niet worden gevolgd in hun betoog dat zij een belang hebben bij het ingestelde beroep omdat de doelstelling van voormelde wetsbepalingen verschillend zou zijn. Het is enkel zo dat de voorwaarden waaraan moet worden voldaan om de doelstelling – de toekenning of de verlenging van een verblijfsmachtiging – te bereiken verschillend zijn. Een vreemdeling is niet verplicht om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan te vragen of te aanvaarden indien hij van oordeel is dat hij niet aan de gestelde vereisten kan of wil voldoen. Indien hij er toch voor opteert om op grond van deze wetsbepaling een verblijfsmachtiging aan te vragen en hem een tijdelijke verblijfsmachtiging wordt toegestaan dan kan hij, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, geen gunstigere verblijfstitel meer krijgen. Het feit dat hij in de toekomst misschien niet meer zal kunnen voldoen aan de gestelde vereisten – wat ook het geval kan zijn indien hem een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd toegestaan – geeft geen aanleiding tot een ander besluit.

Het gegeven dat de wetgever in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet heeft vastgelegd dat elementen die in het raam van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen werden ingeroepen en die het voorwerp uitmaakten van een onderzoek bij een latere aanvraag niet nuttig meer kunnen worden aangebracht laat de Raad evenmin toe te concluderen dat S.S.M. en C.C.M.N. een zeker belang zouden hebben bij het ingestelde beroep. Er blijkt immers niet dat zij een nieuwe aanvraag om op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd zullen moeten indienen, nu zij reeds, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf zijn gemachtigd.

De argumentatie dat in artikel 9ter, § 7 van de Vreemdelingenwet is vastgelegd dat verweerder slechts in het geval dat de aanvrager werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur een aanvraag om machtiging tot verblijf, die op grond van de deze wetsbepaling was ingediend, als zonder voorwerp kan afwijzen geeft ook geen aanleiding tot de vaststelling dat S.S.M. en C.C.M.N. nog een actueel belang zouden hebben bij het ingestelde beroep. Deze bepaling laat toe te besluiten dat de wetgever het nuttig heeft geacht verweerder de mogelijkheid te bieden verblijfsaanvragen die geen aanleiding meer kunnen geven tot een meer gunstige verblijfstitel dan diegene die reeds was toegekend eenvoudig af te wijzen. Er kan uit deze bepaling niets worden afgeleid aangaande het belang dat een vreemdeling heeft bij een bij de Raad ingestelde beroepsprocedure.

Daarenboven moet er in elk geval ook op worden gewezen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoonst dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “*een onmogelijkheid om te reizen*” bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “*die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst*” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst of verblijf en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte er voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Daar S.S.M. en C.C.M.N. tot een verblijf in België zijn gemachtigd en medische zorgen kunnen genieten is de vraag of een gebeurlijke reis naar het land van verblijf een impact kan hebben op hun gezondheidstoestand en of er in het land van verblijf een adequate behandeling is voor de aangevoerde medische problematiek niet langer aan de orde. België is immers het land van verblijf. Nu S.S.M. en C.C.M.N. legaal in België verblijven en zij dus niet naar hun land van herkomst dienen terug te keren is de eventuele vaststelling dat zij niet zouden kunnen reizen of niet de nodige zorgen in hun land van herkomst zouden kunnen krijgen ook irrelevant. Gelet op de formulering van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – meer specifiek het gebruik van het

woord “of” in het zinsdeel “*in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft*” – kan de mogelijke vaststelling dat er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, wanneer vaststaat dat deze wel beschikbaar is in het land van verblijf namelijk geenszins aanleiding geven tot het besluit dat een verblijfsmachtiging op grond van deze bepaling kan worden toegestaan. Er blijkt dan ook niet dat een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissingen er dus actueel zou kunnen toe leiden dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt ingewilligd.

Gezien het voorgaande kan slechts worden vastgesteld dat geen elementen werden aangebracht die zouden toelaten anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 2 februari 2026 werd aangegeven en te besluiten dat C.A.M., S.S.M. en C.C.M.N. een actueel belang hebben bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK